

Başlamak...

Sıradan bir evlat olmadığımı düşünüyorum ya da ortalama bir eş; 'yaptığım' hiçbir şeyi öylesine yapmamışken ve 'olduğum' hiç kimseyi öylesine yaşatmamışken pek tabii olması gereken normal dozdaki 'fazla bir annelik'ti...

Ekim 2012'den sonra hayat benim için bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Halk arasında 'normal' kabul edilen hiçbir doğru benim annelik kitabıma yazılmayacaktı. Çünkü oğlum Ali Ömer, beni 'fazla annelik'le taçlandırmış nur topu gibi bir bebektir.

Bundan sonra hayatımın büyük çoğunluğu; anlamaya çalışmak, araştırmak, öğrenmek, sabretmek, yavaşlamak, sakinleşmek ve nefes almaktan ibaret olacaktı. Sonra bu fetret devrinin ardından tozlarımdan arınacak, yeni kapılar açıp yepyeni dünyalara yolculuk edecek ve paylaşmaya başlayacaktım.

Öyle kimse görsün, okusun diye değil. Sadece içimde duracağına orada, uzay boşluğunda dursun diye kelimelerimi savuracaktım

gökyüzüne, güneşli günlerde ve sanıldığından da uzun kör karanlık gecelerde...

Paylaştıkça, daha da önemlisi ürettikçe güçlenecek ve daha emin adımlarla ilerleyecektim anneliğin taşlı yollarında, elimden tutan tanıdığım ve tanımadığım tüm annelerle...

Kalıplara, öğretilenlere, geleneklere ve herkese inat başka bir annelik mümkün diyorum sana. Senin gibi, sana ait, seninle güzel ve sana özel bir annelik. 'Nasıl'ını senin bulacağın, her ilmeğini kendi ellerinle dokuyacağın bir hikâye.

Eğer bu kitap eline 'o'ndan önce geçtiyse şayet, çok şey ifade etmeyebilir. Ama şiddetle tavsiye, bir de 'o'ndan sonra okuyasın, eminim daha iyi gelecektir!

Sevgilerimle,

Sabiha
9 Şubat 2015
Konstantin - Cezayir

#SONSUZŞÜKÜR

Beni 'yok'tan 'var' eden, bu kitabı yazmama, yazacak kadar hissetmeme ve yaşamama izin veren Rabbim,

...'var'lığımdaki 'yok'luğu gördüren canım feda, gözümün nuru '**büyüklerim**',

...anneliğiyle hayatımı taçlandıran; hem anne hem baba olan, canımdan öte **annem**,

...aynı karnı paylaştığım, kanım, canım, dünya yansa 'yanımda kalan'ım, bir tanecik ablam **Yasemin**,

...şu fani dünyada başıma gelen en güzel şey, aşkımda senin 'aşk'ını bulduğum, iki dünyalık sevdiğim 'sevgilim' "**Memedim**",

...sevdiğim adamı büyütüp bana emanet eden sevgili **ikinci annem ve babam**,

...beni hep kız kardeşi bilen canım ablam **Tuba** ve bal damlası yeğenlerim **Elif'im** ve **Melek'im**,

...bir ağabeyin eksikliğini bana hiç hissettirmeyen en kral enişmelerim **Gökmen** ve **Cüneyt**,

...yüzlerce kilometre uzaktan bile her şeyime yetişen 'geniş aile'min neşeleri kuzenlerim ve diğer tüm sevgili akrabalarım,

...aynı karından doğmadığım kardeşim, doktorum, tatlı **Betüş**'üm,

...dünyanın neresine gidersem gideyim, elimi hiç bırakmayan canım dostlarım **Aslı**'m, **Sena**'m ve Melek'im,

...çoğu zaman bedenen yakın olamasak da annelik yolunda yüreğini yüreğime koyan canım arkadaşlarım **Nazan**, **Ayça**, **Bahar**, **Elif**, **Nesligül** ve **Ebru**,

...dünyanın öbür ucunda olsa da sonsuza dek en iyi 'anne arkadaşım' olacak olan **Amy**,

...'iyileşme' yolunda elimden ilk tutan, 'yazmalısın' diyen ve beni günbegün yavaşlatan sevgili **Pınar Mermer**,

...'annelik her zaman tozpembe değil'se de birlikte 'rengârenk' olduğumuz, bu yolda sırtımı en güçlü sıvazlayan 'yol arkadaşım' Blogcu Anne **Elif Doğan**,

...yazdıklarımı okuyan, beni yüreklendiren, tanıdığım, tanımadığım; gönlüme komşu oradaki tüm anneler, anne adayları, anne olmak isteyen ve istemeyen tüm kadınlar,

...ve bir 'Susam' tanesinden sağlıklı kucağıma gelmesine izin verdiğin, bu fakire emanet etme lütfu gösterdiğin oğlum 'Ali'm, Ömer'im'...

Hepsi ve daha burada sayamadığım sunmuş olduğun tüm nimetler için; varlığım için, sağlığım için, sevdiğim için, sevdiklerim için, kulluğum için, alabildiğim ve verebildiğim her bir nefes için sana fakirane #SONSUZŞÜKÜRler ederim, kabul eyle...

Amin.

*"İyi ki geçiyorsun zaman,
Ya acının en derinine işlediği bir anda donsaydın?"*

Hz. Mevlânâ (k.s)

Neden Yazıyorum?

Bu annelik yoluna girerken olayların böyle gelişeceği aklıma bile gelmezdi aslında.

Ali Ömer'in ortalama bir bebekten daha farklı olduğunu anladığım andan itibaren büyük bir arayışa girmiştım. Benim gibi birinin karşısına çıkıp da aynı şeyleri yaşadığını bana söylemesine deliler gibi ihtiyacım vardı. Çünkü görünen oydu ki ben zor bir bebeğin annesiydim ve etrafımda benim çocuğuma benzeyen bir çocuğu olan herhangi bir arkadaşım yoktu. Herkesin bebeği beslenip uyuyor, genel itibarıyla günlerini daha huzurlu ve sakin bir şekilde geçiriyordu. Onların anneleri benim gibi uykusuzluktan bitap, sinir yumağı ve bakımsız bir kadın olarak görünmüyorlardı, anneliğin keyfine varabiliyorlardı. En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Ya ben? Henüz kendi hikâyemin kahramanı olmayı becerememiş, yeniden doğduğum 'annelik diyarı'na adımı aşırı yorgunluk ve uykusuzlukla altın harflerle yazdırmıştım çoktan. Dışarıdan bakıldığında doğduğuna doğuracağına bin pişman olmuş bir kadın gibi gözüküyordum kuvvetle muhtemel. Sarsılmıştım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı çok acil, yaşadıklarımı yaşayan başka bir anneye...

"Ben de gece yirmi kere falan uyanıyorum, gündüzleri de uyuduğumuz söylenemez... Evet, benim bebeğim de uyumadığı ve emmediği sürece büyük ihtimalle ağlıyor oluyor ve evet ben de elimden geleni yapıyorum ama sanırım bu anneliği beceremiyorum. Uzun zaman hata bende diye düşün(dürül)düm ama sonradan da anladım ki ortada bir suçlu yok, sadece ben böyle bir anneyim işte, o da böyle bir bebek. Sebebi bilinmese de bazı bebekler doğdukları andan itibaren daha zor olabiliyor. Aslında senin sütün yetiyor, bebeğine fevkalade iyi bakıyorsun ama işte o bir türlü huzuru bulamıyor yeni geldiği bu dünyada. O yüzden uyuyamıyor, sürekli emmek istiyor, sürekli sarmalanmak, kucaklanmak istiyor. Sen sakın ol, her şey geçecek. Moralini yüksek tut, tek ihtiyacın olan bu. Bebeğini kimseyle kıyas etme ve iç sesine güven. O sana doğru yolu gösterecektir." deseydi birisi gelip... Ah keşke! Bu konuşma maalesef hiç yaşanmadı. Ben bunları bilfiil araştırdım, okuyup kendim öğrendim ve sonunda kendi kendimi telkin etmeye başladım. Kendimi ayakta tutmak için bulabildiğim ilk çare bu olmuştu...

Sonra da yazmaya başladım. Yazmak, rahatlamak için en iyi yöntemlerden biriydi. Kendi kendime mektuplar yazmaya başladım. Bunu bir rutine dönüştürdüm ve dedim ki: "Her gün bir seans içimi dökmeli ve sakinleşmeliyim." Neden mi? Çünkü yarın yeniden dolabilmek ve ona sil baştan iyi bir anne olabilmek için boşaltmam lazımdı içimde biriktirdiklerimi...

Ben de insandım, yürek sınırları çizili herhangi bir kuldum. Kendime ve herkese rağmen annelik yaparken belirli bir yerden sonrasını hepimiz gibi ben de kaldıramıyordum. Sonra kendimi aslında **hiçbir zekâ ve/ya sağlık sorunu olmayan ve hatta muhakkak ki mükemmel güzellikte yaratılmış** evladımla ilgili isyan ederken buluyordum. Çünkü dün, bugün için gereken derin nefesi alamamıştım. Soluklanamamıştım. Bir önceki günün karmaşasından sıyrılamamıştım. O yüzden an'da kalmayı beceremiyor ve gelmiş geçmiş için içine katıp -ortada elle tutulur hiçbir şey yokken- aslında kendi kendimi zıvanadan çıkarıyordum. Sonra sonsuz bir pişmanlık beli-

riyordu içimde, kendi elimle büyüttüğüm sözde 'derdime' çareler bulamıyordum.

Sonra gel zaman git zaman anneliğin fiziksel olarak en zor olan günleri, yerini yavaş yavaş duygusal zorluk dönemine bıraktıkça da anlamaya başladım ki birçok şeye sebep kendi içimdeki çocuğu aslında. Boşuna 'Çocukluğunuza inelim.' demiyordu bu işi bilenler... İçimdeki kalbi kırılmış ve kenara itilmiş o kız artık tüm sahneyi ele geçirmiş, tek perdelik bir oyunu -tek başına dev kadro şeklinde- icra ediyordu. Yapılması gereken şey belliydi; en acilinden önce kendimi iyileştirmek...

Kendi içimdeki çocuğu özgür bırakmak; kaygılarından, utançlarından, üzüntülerinden ve hayal kırıklıklarından arındırmak şarttı.

Çünkü kendi çocuğumun kalbine giden yol, benim can kırıklı hayat yolumdan geçiyordu ve aslında bu derdi benden iyi de kimse bilmiyordu.

Çünkü benim hayatım bir taneydi ve onu sadece ben yaşamış, bugünlere getirmiştım.

Herkesle yarım kalan hesaplarımı göreceğ ve kendi kendime iyi gelecektim.

Daha huzurlu ve daha mutlu bir anne olacaktım.

Kararlıydım.

Bunu da yazarak yapacaktım.

Çünkü iyileşmenin başka türlüünü bilmiyordum.

Yazdıklarımın kimini yayınlayacak, kimini gerçekten içimdeki çocuğa saklayacaktım ama her gün yazacaktım. İster bir sayfa ister bir satır olsun yazacaktım.

Ve yazdım da...

Satırlar ve sayfalar dolusu yazdım.

Bazen karaladım ve sonra gözyaşlarımı da içine saklayarak yırtıp attım kâğıtları. Bazen de sakladım ibret olsun diye belki. Belki de gören, okuyan uzaktaki bir kalbi iyileştirmeye de kelimelerimin gücü yeter diye...

Diyeceğim o ki yazdıklarım ve gökyüzüne savurduklarım ağır hüznün içerebilirse de çoğu zaman, her kadın doğuştan bilir ki annelik kadar özel bir his yoktur şu âlem üzerinde. Yani ne kadar zor şartlarda yapılırsa yapılsın, annelik bir kadının başına gelen en güzel şeylerden biridir kuvvetle muhtemel. Şimdi ben bunu sayfalar dolusu yazsam ne fayda? Anlatmam mümkün değil...

O hissi yazarak ifade edebilecek kadar 'yazan' olmadım ki ben daha...

Bendeniz naçizane anneliğimin zorluklarını ve anneliğe dair zorlaştırdıklarımı yazdım daha çok, çünkü aslında bana böylesi iyi geldi... İtiraf ediyorum.

İşte şifa bazen acı ilaçlardan gelir ya insana, o hesap. Tatlı ilaçlar beni kesmedi.

Çivi çiviye söktü, beni öldürmeyen güçlendirdi yahut da yere düştüm, bir avuç toprak alıp kalktım... Siz nasıl isterseniz öyle deyin tüm bu olanlara. Ama bilin ki en zorlandığım zamanlarda ben hep inancıma sığındım. Onun beni seçip geldiğine, nefsimi terbiye için bir imtihan olarak gönderildiğine, eksiğiyle ve de fazlasıyla mucizenin ta kendisi olduğuna inandım. En yüksek tondan ağlayıp şikâyet ederken ve bazen kendimi el kadar bebeğime bağırırken bulduğumda bile, her dakika sessiz sessiz 'her zorlukla bir kolaylık olduğuna' inandım.

Ne zaman ki anneliği ve 'daha fazla ihtiyaç duyan' bebeğimi kendimi geliştirmek ve tanımak için bir fırsat olarak görmeye başladım, o zaman pembe renk daha çok boyar oldu günlerimi ve gecelerimi...

Yani uzun lafı kısası, bu kitapta anlatılan her şey gerçek bir hayat hikâyesinden ibarettir.

Benim hayatım, benim çocukluğum, benim çocuğum, benim anneliğim, benim hüznlerim ve hatalarımla bezeli sayfalardır bundan sonrakiler.

Bazen de sevinçlerim, mutluluklarım ve komikliklerim serpilmiştir aralara.

İşte hepsi bendir, beni anlatır, bana iyi gelir, beni iyi hissettirir.

Yazarım ben. Böyle yaşarım.

Yazmam nefes almamdır.

Hepsi bu kadardır.

Annelik elbette ki bu kitapta okuyacaklarınızdan ibaret değildir.

Ve keza kendi anneliğim dahi bu sayfalara sığdıramayacağım kadar uzun ve çoğu zaman bu satırlarda anlatılamayacak kadar eşsiz güzellikte anlarla dolu bir hikâyedir...

Yani birazdan okumaya başlayacaklarınızın bir kısmı 'o an'da sıcaklığına yazılmış sesli konuşmalar bütünüdür.

Diyeceğim o ki lütfen fazla ciddiye almayınız! :)

*"Gün güneşli, insanlar neşeli,
sen de gel oyna Susam Sokağı'nda,*

*Dostluk ve sevgi, sarıyor her yeri,
gel katıl bize, verelim el ele,*

*Sev dünyayı, açılır her kapı;
işte Susam Sokağı..."*

Ne Mutlu 70-80 Kuşağına!

30'lu yaşlarımızdayız hepimiz.

Anne olalı on yıldan az oldu.

Ne zaman büyüdük, anne olduk anlayamadık.

Yarış atı gibi ergenliğimiz, genç kızlığımız hep test çözmekle geçti.

En iyi notları biz aldık, en başarılı biz olduk.

En iyi okullarda okuduk ve şahane birer diplomanın sahibi olduk.

Sonra anne olduğumuz güne kadar yaptığımız her şeyi çok büyük bir başarı sandık.

Çünkü öyle sanmamız istendi.

En önemli şey, akıllı uslu olmaktı; küçük bir kızken de büyüyünce de bir şey değişmiyordu.

Akıllı uslu küçük kızlar derslerine çok çalışır ve hep başarılı olmak için çabalardı.

Arada Barbie evi için ağlayabilirlerdi ama 'çok uzatmasınlar' dı.

Çünkü akıllı uslu bir kız olmak bunu gerektirirdi.